

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA

SIFARA

ZNAMENIE MORU

DHAL SPRISAHANIE

NAIDI LIEK

ZOSTAŇ NAŽIVE

FRAGMENT

Alchymistova šifra

Znamenie moru

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Kevin Sands

Alchymistova šifra 2 - Znamenie moru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

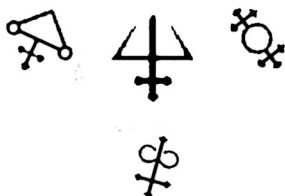

NAJDI LIEK

⊕DHAL' SPRISAHANIE

Z⊕STAŇ NAŽIVE

KEVIN SANDS

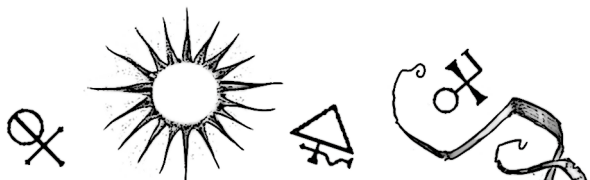
ALCHYMISTOVA
SIFRA
ZNAMENIE MORU

FRAGMENT

Text copyright © 2016 by Kevin Sands
Cover and interior art © Olga Zakis, 2018
All rights reserved.
Translation © Zora Sadloňová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1868-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1948-3 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1949-0 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1947-6 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

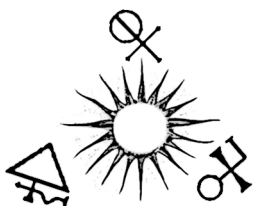

PONDĚLĚK 31. AUGUSTA 1665

VČERAJŠÍ PŮČET ŮBETÍ MŮRU: I 143

SPŮLU MŮRTVÝCH: 30 551

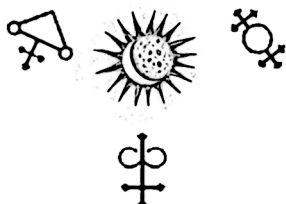
P⊕VIEΠ IBA T⊕T⊕:
JEŽK⊕VA SRSTĚ SKUT⊕ČNE H⊕RÍ.

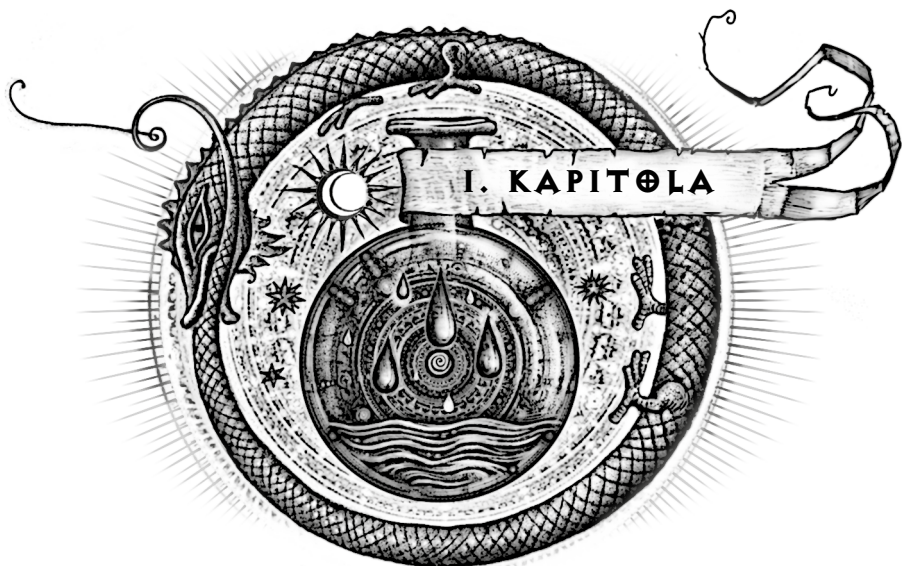
Objav takejto zaujímavej skutočnosti nebol cieľom môjho posledného pokusu, no predsa len, ako majster Benedikt zvykol vravieť, človek nikdy nevie, čo ho privedie k prelomu.

Hoci to, ako Tom vyvalil oči na plamene šíriace sa po hlave vypchatého ježka na okennom parapete, ma dovedlo k úvahe, že nešlo ani tak o „prelom“ ako skôr o „problém“.

Na svoju obranu musím uviesť, že som Harryho nechcel podpáliť. Tento argument však, samozrejme, u Toma vôbec nezaváži. „Ty nikdy nechceš nič zapáliť,“ povedal by, založil by si tie svoje obrovské ruky na prsia a prebodol ma pohľadom. „A napriek tomu sa to deje v jednom kuse.“

Začalo sa to, ako vždy, nápadom.
A tým, že som nepočúval hlas, ktorý mi našepkával:
Toto je zlý nápad.

Toto je zlý nápad," povedal Tom.
Díval sa na zariadenie na konci ponku úkosom, akoby mu mohlo vypichnúť oči, keby sa naň pozrel priamo.
„Ešte nevieš, čo to robí," namietol som.

Tom si zahryzol do pery. „Som si celkom istý, že to ani nechcem vedieť.“

Vynález vyzeral dosť... no, čudne. Bol vysoký dvanásť centimetrov, s vypuklým vrcholom na úzkom zvislom valci zabalenom do zloženého papiera. Horná časť zariadenia balansovala na troch drevených nôžkach. Z dolnej viedol knôt delostreleckej rozbušky.

„Vyzerá to ako huba," usúdil Tom. „S chvostom.“ Cúvol od ponku. „S horľavým chvostom.“

Trochu ma to zamrzelo. Aj keď vynález vyzeral zvláštne, bola to tá najdôležitejšia vec, akú som kedy vyrobil. Všetko ostatné vybavenie lekárskej dielne – keramické džbány, tvarované sklenené nádoby, lyžice, poháre, hrnce a kotlíky – ležalo na bočných

laviciach, studené a čisté. Vo vzduchu visela len jemná vôňa prísad a bylínok. Aj mohutná pec v tvare sploštenej cibule v kúte bola studená. Pretože toto bol výtvor, ktorý zachráni môj obchod.

Hrdo som ho zdvihol. „Blackthornov vydymovač domov! Zaručene vám... ehm... vydymí dom. Na tom slogane budem musieť ešte popracovať...“

„Mal by si skôr popracovať na svojom mozgu,“ zahučal Tom.

Teraz zašiel pridaľeko. „Moje vynálezy robia presne to, čo robíť majú.“

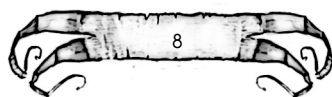
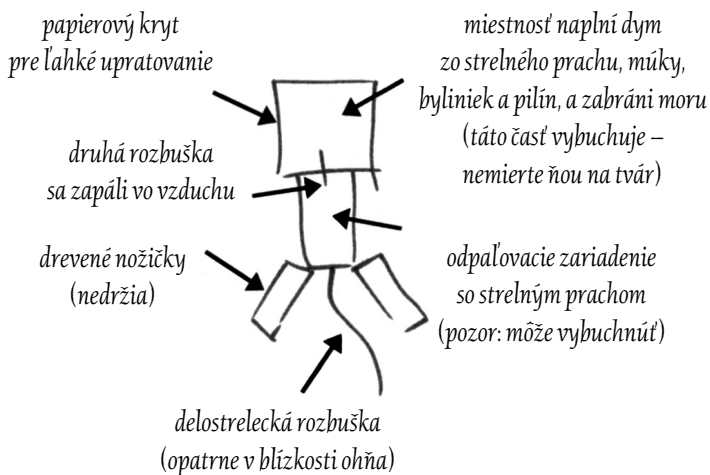
„Jasné, viem,“ prikývol Tom. „A to je problém.“

„Ale... pozri.“ Položil som vydymovač domov späť na ponk – veľmi opatrne – a ukázal som mu svoj nákres na rozvinutom pergamene.

„Je to ako ohňostroj,“ povedal som, čo pri spätnom pohľade zrejme nebol najlepším začiatkom.

Blackthornov vydymovač domov

Vynálezca: Christopher Rowe, lekárnický učeň

„Zapáliš dolnú rozbušku. Strelný prach v spodnej časti vymrští vršok do vzduchu a zapáli hornú rozbušku. Potom vybuchne aj vrch.“ Mávol som nad vynálezom rukou, akoby som vychvaľoval svoj hodváb na kráľovskom trhu. „Miestnosť sa zaplní dymom podľa vášho výberu, aby udržal vašu rodinu v bezpečí! Stroj je navrhnutý tak, aby pomohol zahnať mor!“

„H-hmm,“ zahundral Tom. Myslím, že moja teatrálnosť naňho urobila ešte menší dojem. „Prečo je to plné múky?“

„To je na tom to najlepšie. Sleduj.“

Prešiel som na tú stranu ponku, kde som mal uložené dve vrecia s múkou, ktoré mi zostávali. Nabral som si jej za plnú hrst a zdvihol som úzku sviečku horiacu na ponku. Keď som nad ňou fúkol do múky, vznietila sa v jasnom záblesku plameňa.

„Vidíš?“ povedal som. „Vybuchuje. Minulé leto to vyhodilo do vzduchu Campdenský mlyn. V ovzduší bolo priveľa múky.“

Tom si pritisol prsty k čelu. „Ty si založil svoj vynález na výbuchu mlyna?“

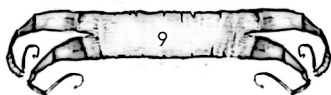
„No... je to menej nebezpečné ako strelný prach, nie?“ Tom to zrejme nepokladal za také úžasné. „V každom prípade, keď tá múka vybuchne, podpáli piliny a bylinky a zadymí miestnosť. A dym je najlepší známy prostriedok proti moru. Tieto vydymovače môžeme dokonca vyrábať na objednávku, dávať do nich akékoľvek drevo, ktoré bude zákazník chcieť.“

„Prečo si nemôže jednoducho zapáliť oheň?“ spýtal sa Tom.

„Nemôžeš si predsa len tak zapalovať ohne v dome,“ odvetil som.

„Áno, toto vyzerá omnoho bezpečnejšie,“ uštipačne prehodil.

„Je to bezpečnejšie,“ trval som na svojom. „Len s tým musíš narábať ďalej od závesov. A olejových lampičiek. A domácich zvierat. A – vieš čo, ukážem ti to.“

Tom cúvol. „Moment, dúfam, že to naozaj neodpáliš?“

„A čo iné by som s tým akože robil?“

„Myslel som si, že si zo mňa iba strieľaš.“

Vysoko z políc s prísadami ku mne priletela vypasená čier-
no-bielo bodkovaná holubica. Zahrkútala.

„Správne, Bridget,“ povedal Tom. „Nalej mu do hlavy trochu
rozumu.“

Bridget dobla do rozbušky, s frknutím odskočila a s pleskotom
krídel odletela nahor.

„Vidíš?“ Tom sa ukryl za ponk. „Aj ten vták si myslí, že si blá-
zon.“

„Budeš ľutovať, keď sa budem brodiť po členky v zlate,“ pove-
dal som.

Spoza ponku ku mne doľahol Tomov hlas. „Ja to risknem.“

Podpálil som rozbušku. Chvíľu som sledoval, ako praská a iskrí,
a potom som sa pripojil k Tomovi za ponkom. Samozrejme nie
preto, že by som sa bál. Len sa mi to videlo... prezieravé.

Rozbuška dohorela k spodnej časti vynálezu. Najprv sa nič ne-
dialo.

Potom sa vznietil strelný prach. Ozvalo sa zasyčanie a spod vy-
dymovača vyleteli iskry. Valec sa vzniesol do vzduchu.

Potiahol som Toma za rukáv. „Funguje to! Funguje!“

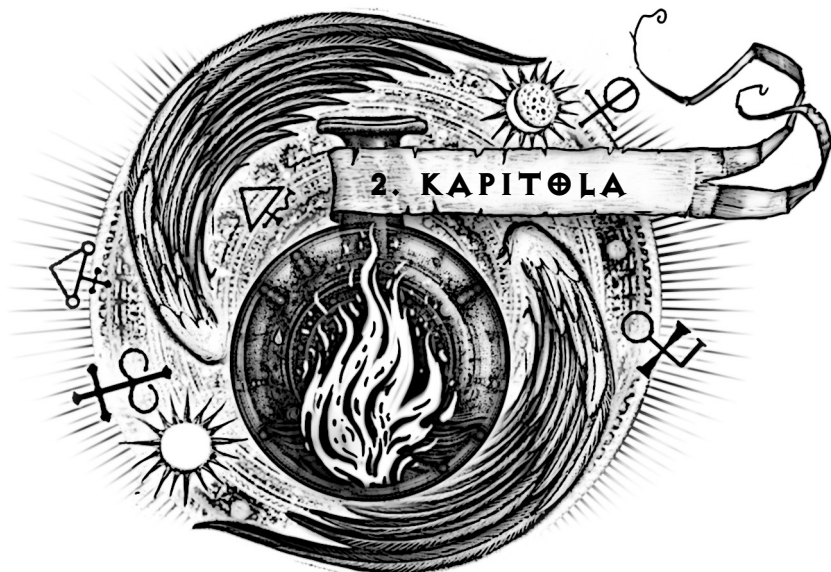
Chytila sa aj druhá rozbuška. K zemi vyšľahol tenký dymiaci
plameň. Vynález sa naklonil na bok a vzápätí preletel ako raketa
dverami do obchodu.

„Malo sa to stať?“ spýtal sa Tom.

„Nooo...“ pretiahol som, ale správna odpoveď znela: *nie*.

Spoza dvier sa zabľýskalo. Ozval sa rachot. Výbuch som očaká-
val. Hlas, ktorý nasledoval, však *nie*.

„ÁÁÁÁÁ!“ skríkol niekto.

V behli sme do obchodu, kde sa ma zmocňovali proti-
chodné emócie.

Na jednej strane môj vynález fungoval! Vydymovač do-
mov skutočne naplnil obchod hustým, sladko voňajúcim dymom.
Na druhej strane sa na stene medzi prednými dverami a oknom
objavila veľká čierna škvrna. A Harry, vypchatý ježko, horel na
okennom parapete.

Tom sa rozkašlal, s mávaním ruky priskočil k predným dverám
a otvoril ich. Chytil ježka za chvost – jediná časť tela, ktorá ešte neho-
rela – a vyhodil ho na ulicu. Harry opísal plamenný oblúk a dvakrát
sa odrazil od dlažobných kameňov, kým sa konečne zastavil a lenivo
dohorieval v uličke. Tom sa obrátil a prebodol ma pohľadom.

Začervenal som sa. „Počkaj chvíľku...“ začal som. Lenže po-
tom som si všimol, že obchod je prázdny. „Nepočuli sme niekoho
vykriknúť?“

Tom vyvalil oči. „Vyhodil si do povetria zákazníka.“

„Tesne ste ma minuli,“ ozval sa rozochvený hlas.

Spoza stola vedľa kozubu sa vynorilo mužské temeno. Uvidel som známy chumáč jemných bielych vlasov a mierne zakalené oči. Srdce mi poskočilo.

„Majster Isaac!“ vyhrkol som.

„Som rád, že nezaháľate.“ Isaac vyliezol spod stola a so stareckou pomalosťou sa zdvihol na nohy.

Pribehol som k nemu, no zarazil som sa tesne predtým, ako som sa ho dotkol. „Ste v poriadku?“

„Som na tom lepšie ako ten ježko.“ Isaac si oprášil krátke nohavice. „Môžem sa spýtať na účel vášho konania? Rozčúlilo vás to zviera niečím?“

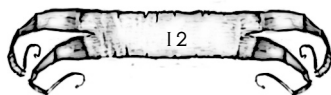
„To bol môj vynález. Mal by zastaviť mor.“

Isaac prikývol. „Viem si predstaviť, že spáliť niekoho na popol skutočne zabráni ochoreniu.“

Očervenel som ako rak. „Ospravedlňujem sa.“

„Nič sa nestalo.“ Všimol si spáleniny na ramene svojho kabátca. „Nuž, niečo sa predsa len stalo. No nerob si s tým starosti.“

Hoci som sa cítil trápne, bol som veľmi rád, že ho zase vidím. Kníhkupec Isaac Chandler bol jeden z mála priateľov majstra Benedikta – aj môj, ako sa ukázalo, pretože mne a Tomovi pomohol zastaviť Archanjelov kult, ktorý na jar povraždil tucet ľudí vrátane môjho majstra. Isaac vlastnil obchod vsunutý medzi skladmi severne od Temže, no ešte dôležitejšie bolo, že v krypte hlboko pod obchodom ukrýval tajnú alchymistickú knižnicu plnú prastarých diel, v ktorých ste našli stáročné vedomosti. Navštívil som ju dvakrát: raz som tam prišiel po kľúč, ktorý mi pomohol odhaliť tajomstvo majstra Benedikta, a potom o štyri týždne neskôr, aby som ukryl to isté tajomstvo, ktoré ma môj majster vyslal nájsť: recept na hrozivú výbušnú zbraň zvanú Archanjelov oheň.

Želal som si, aby som tam chodieval častejšie. Isaacov teplý útulný obchod sa rýchlo stal jedným z mojich najobľúbenejších miest. No teraz som bol rád, že Isaac je tu. Dva mesiace bol mimo mesta.

„Vrátili ste sa do Londýna navždy?“ spýtal som sa.

„Áno aj nie.“ Isaac vytiahol spod stola veľký kožený vak. „Môžem si sadnúť? Cesta domov bola únavná.“

„Jasné.“ Zobral som mu vak a chystal som sa Isaaca usadiť do pohodlného kresla pri kozube, ale on kývol smerom k dielni. „Súkromie bude, myslím, lepšie.“

Prekvapene som ho odprevadil dozadu. Tom zostal v obchode. Zdvihol kefu, obdaril ma útrpným pohľadom a pustil sa do čistenia spáleniny zo steny. Isaac dokrivil k stoličke pri dlhom stole a naznačil mi, aby som sa k nemu pripojil.

Poslúchol som a položil vak medzi nás. Keď sme teraz vyšli zo zadymeného obchodu, videl som Isaaca omnoho jasnejšie. Nevyzeral dobre.

Zovrelo mi žalúdok. „Ste v poriadku?“

„Nemám mor, ak sa pýtaš na to,“ odvetil. „No zdá sa, že som veľmi zostarol.“

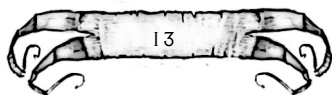
Skleslo sedel na stoličke, mal vpadnuté oči a tvár špinavú z prašnej cesty. Priniesol som mu hrnček stuchnutého piva z jediného zvyšného súdka v špajze, spolu s posledným raňajkovým bochníčkom, ktorý Tom dnes ráno upiekol. Isaac vyprázdnil hrnček na štyri dúšky.

„Ďakujem. Ubehlo veľa rokov, čo som naposledy sedel na koni.“ Pomrvil sa. „Môj chrbát by si prial, keby tých rokov bolo ešte viac.“

„Práve ste prišli?“ spýtal som sa.

Isaac prikývol. „Pred hodinou. S tvojím starým priateľom.“

Zamračil som sa. Ja mám nejakého starého priateľa?

„S lordom Ashcombom,“ dodal Isaac.

Lord Richard Ashcombe bol kráľov správca, osobný ochranca Jeho Veličenstva Karola II. Spolu s Isaacom sa zaslúžili o zastavenie Kultu.

„Myslel som si, že je s kráľom vo Wiltshire,“ povedal som.

„Prišiel do Londýna iba na deň. No potreboval som sa s ním stretnúť, niečo mi vyzdvihol.“

Isaac otvoril vrece a vytiahol dva balíčky. Prvý bol zabalený v plátne. Isaac poklopkal na druhý, chránený puzdrom z mastnej kože a pevne previazaný špagátom. Uzly boli zapečatené voskom.

„Čo to je?“ spýtal som sa.

„Kniha,“ odvetil. „Veľmi výnimočná. Kniha, ktorú som sa pokúšal získať tridsať rokov.“

Zísal som na balíček, ako keby som dokázal preniknúť pohľadom cez kožu, keby som sa veľmi snažil. „O čom je?“

Isaac prebehol prstami po špagáte. „To teraz nie je podstatné. Jedného dňa ti ju možno ukážem, ale dnes nie.“

Majster Benedikt hovorieval to isté. Privádzalo ma to do šialenstva. No nepredpokladal som, že by som Isaaca prehovoril, a tak som potlačil sklamanie. „Čo je v tom druhom balíčku?“

„Nič také cenné, ale napriek tomu pre mňa veľmi vzácne.“ Rozhrnul plátno. Pod ním bol čerstvo upečený medový koláč s polevou. „Môj obľúbený,“ povedal. „Ponúkni sa.“

Odkrojil som si kúsok. Zbiehali sa mi sliny, no nespúšťal som oči z tajomného balíčka na pulte.

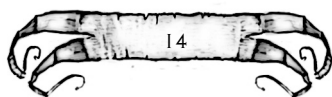
„Odkiaľ je?“

„Z pekárstva na Fleet Street.“

„Myslel som tú knihu.“

„Naozaj?“

„Majster Isaac...“ povedal som podráždene.

„Z Egypta. Pochádza z Egypta. A viac ti nepoviem,“ dodal do-
rosrdečne. Vopchal si knihu späť do vaku. „Rád vidím, že mor ne-
uhasil tvoju zvedavosť. Ani tvoju chuť do jedla.“

Už som dojedol prvý kúsok koláča. Asi si všimol, ako pokuku-
jem po zvyšku. „Pardon.“

Odkrojil mi ďalší kúsok. „Rád sa oň podelím. Bál som sa o teba.
Správy z Londýna boli mimoriadne nepriaznivé.“

Nech počul čokoľvek, určite to nemohlo vyjadriť temnotu, kto-
rá zahalovala mesto. Keď Archanjelov kult zavraždil môjho maj-
stra, myslel som si, že je to tá najhoršia vec, aká sa môže prihodiť
nášmu mestu. Mýlil som sa.

Mor, ktorý sa Londýnu vyhýbal takmer tridsať rokov, udrel pl-
nou silou. To, čo sa začalo ako zopár roztrúsených prípadov za
mestskými hradbami, sa rýchlo rozšírilo, a nakoniec v letných ho-
rúčavách vypukla epidémia. Počty mŕtvych zverejňované každý
štvrtok udávali pochmúrne oficiálne číslo – len za posledný týž-
deň 6 102 obetí –, ale každý vedel, že toto číslo je podhodnotené.
V skutočnosti bolo mŕtvych najmenej dvakrát toľko. Dohromady
už zomrelo tridsaťtisíc ľudí a každý deň pribúdali nové obete.

Na našej ulici zomrelo ako prvé dieťa: Jonathan Hartwell, kle-
notníkov syn, ešte len desaťročný. Spočiatku rodičia dúfali, že sa
chlapec nakazil nejakou inou chorobou, lebo mor sa začínal ako
veľa iných chorôb: prechladnutie, kŕče, potenie. Potom sa však ob-
javilo neovládateľné vracanie. Jeho telo sa zmietať v záchvatoch.
Upadol do delíria: myseľ mu preskakovala od anjelov k démon-
om, striedavo videl vytrženie a muky, jedným dychom sa mod-
lil, druhým preklínal. Napriek tomu Hartwellovci popierali, že ide
o mor, až kým chlapcovu kožu konečne neoznačil dôkaz.

Jednoznačným príznakom moru boli hrozné čierne opuchy
na krku, pod pazuchami a v rozkroku – alebo vo vzácnejších

prípadoch vyrážky a červené škvrny. Malý Jonathan mal ako väčšina chorých opuchy. Kričal tak strašne, že som ho počul o štyri domy ďalej aj cez zamknuté dvere, zadebnené okná a dlane som mal pritisnuté k ušiam.

Nemohol som robiť vôbec nič. Doniesol som jeho otcovi trochu maku, aby sa pokúsil uľaviť chlapcovým mukám, no bola to úbohá pomoc proti tej strašnej chorobe. Ešte vtedy však jeho matka dúfala, lebo niektorí ľudia mor skutočne prežili. Napokon ho však zahalil konečný pokoj, nasledovaný matkiným kvílením, a ja som mohol iba počúvať, celkom bezmocný a zbytočný. Ako teraz.

„Situácia sa čoraz viac zhoršuje,“ povedal som Isaacovi. „Naozaj sa bojím.“

„V chorobe sme si rovní,“ odvetil. „Sleduješ toho proroka?“

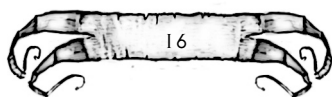
„Koho?“

„Podľa správ, ktoré sa ku mne doniesli,“ vysvetlil Isaac, „je v meste akýsi prorok, ktorý dokáže predpovedať trasu moru. Nevidel si ho?“

Nikdy som o ňom nepočul. „Tom a ja sme viac-menej v kuse v obchode. Tolko správ zvonku sa k nám nedonesie. Hádám len s výnimkou počtu mŕtvych.“

Čo bolo viac, než si ktokoľvek z nás želel vedieť. Ako všetci ostatní sme sa s Tomom usilovali chrániť tým, že sme zostávali doma, lebo nikto skutočne netušil, ako sa choroba šíri. Všetci verili, že ju zaháňa dym – odtiaľ môj neveľmi úspešný vynález –, ale nemohli sme si byť istí, či je niekto nakazený, až kým sa neobjavili príznaky.

Aj tak sme nemali veľa dôvodov vychádzať von. Mor zastavil v Londýne všetok život. Väčšina obchodov bola zatvorená a s nimi zmizla aj práca. Každý, kto si mohol dovoliť odísť, už odišiel; celé leto boli londýnske ulice zapchaté kočiarmi boháčov,

ktorí v panike utekali do bezpečia na vidiek. Jediní pravidelní používatelia ciest boli teraz pohoniči vozov pre mŕtvych, ktoré každú noc odvážali zohavené telá zosnulých s vyzváňaním zvonu a tým hrozným volaním: *Vyneste mŕtvych!*

Isaac pokrútil hlavou. „Počas môjho života v Londýne prebehli tri morové epidémie: v roku 1603, 1625 a 1636. A poviem ti, Christopher, že táto je horšia ako všetky tri predchádzajúce dokopy. Ak je tu naozaj niekde prorok, je to strašné znamenie, že sa podsvetie opäť zaujíma o naše mesto. A tebe nemusím vysvetľovať, aké je to nebezpečné.“

Zachvel som sa a spomenul si na Archanjelov oheň. „Keď udrul mor, myslel som si, že sa už možno vôbec nevrátite.“

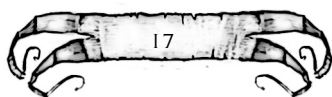
„Nechcel som, ale zvesti o tom prorokovi – a o rabovaní – ma prinútili zmeniť úmysly. Preto som sa na spiatočnej ceste zastavil tu. Chcel som ti oznámiť, že zatváram svoj obchod.“

Tie slová boli pre mňa ako úder pästou do žalúdka. Navštívil som ho síce len dvakrát, ale jeho spojitosť s mojím majstrom teraz vo mne vyvolávala dojem, že strácam druhý domov. „Ale... prečo? A čo sa stane s knižnicou v krypte?“

„Nič. Práve pre ňu obchod zatváram.“ Isaac si vzdychol. „Milujem svoj obchodík skoro tak, ako tvoj majster miloval tento. Lenže knižnica... je pre mňa to najdôležitejšie. Vždy som sa jej snažil slúžiť, rozširovať ju a chrániť ju. Napriek tomu som si počínal po chabo.“ Ukázal na knihu vo vaku.

„Nakupoval som diela pre budúcnosť. V skutočnosti som sa na ňu mal pripraviť. Nemám učňov,“ dodal. „Ak zomriem, nikto nenastúpi na moje miesto. No knižnica musí prežiť. Preto musím prežiť spolu s ňou. Prinajmenšom ešte nejaký čas.“

Zadíval sa do hrnčeka. „Najradšej by som sa nebol vôbec vracal, ale ak niekto môj obchod vyrabuje a zloději objavia tajnú

chodbu do knižnice... Nesmiem to dopustiť. Pokiaľ musím byť v Londýne, poznám jediný spoľahlivý spôsob, ako sa vyhnúť chore. Nesmiem sa stykať vôbec s nikým, dokým nebude po všetkom. A presne to urobím. Zatvorím obchod a ukryjem sa v krypte. Je jasné, že mor potrvá prinajmenšom ďalších niekoľko mesiacov. Práve som si objednal dodávku jedla, aby som ich prečkal.“

Pokúšal som sa predstaviť si niekoľkomesačný pobyt v podzemí. Nikdy sa nenadýchnuť čerstvého vzduchu, nikdy nevidieť slnko. Znelo to hrozne. „Nebudete osamelý?“

„Knihy mi budú robiť spoločnosť. Jedine, že by si o to stál aj ty.“
Zažmurkal som. „Ja?“

Prikývol. „Práve preto som sa tu zastavil. Po odchode tvojho majstra som ti chcel ponúknuť možnosť, aby si sa ku mne pripojil v knižnici. Je tam dosť priestoru pre nás obidvoch a aj v prítomnosti toľkých kníh by bolo významne príjemnejšie, keby som sa mal s kým porozprávať. Navyše by som sa zbavil jednej starosti. Nemusel by som sa obávať, že sa sa tiež nakazíš.“

Nebol som si istý, čo na to povedať. Nechcel som žiť v podzemí. No na druhej strane som nechcel žiť uprostred morovej nákazy. Navyše by som mohol spoznať Isaaca lepšie a počúvať rozprávanie o majstrovi Benediktovi. A tá knižnica! Toľko kníh. A všetok čas by som mohol tráviť ich čítaním.

„A čo Tom?“ spýtal som sa. „Mohol by ísť aj on?“

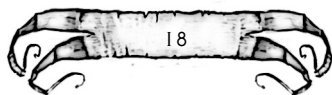
Isaac našpúlil pery. „Žije Tomova rodina?“

„Áno.“

„A nezisťovali by, kam zmizol?“

Pochopil som, prečo ma Isaac požiadal o rozhovor medzi štyrmi očami. „Áno,“ odvetil som skleslo.

„Tom sám by bol vítaný,“ pokračoval Isaac, „veď som mu zveril naše tajomstvo a svojou vernosťou dokázal, že toho bol hoden.“

Ale, ako si sám zistil, povedomie o knižnici by bolo v nespoľahlivých rukách nebezpečné. Jeho rodina to nesmie zistiť. Takže sa obávam, že moja odpoveď musí byť záporná.“

Bol som sklamaný, ale nevyčítal som to Isaacovi. Tomova matka bola slušná žena, no veľká klebetnica. Tomove sestry boli tiež dobré, ale priveľmi malé na to, aby sa im dala zveriť taká zodpovednosť. A Tomov otec? Čím menej sa o ňom povie, tým lepšie. Tom by zjavne nemohol ísť s nami.

To poskytlo odpoveď aj mne. Čo keby Tom ochorel, zatiaľ čo ja by som bol v bezpečí pod zemou? Nemohol som ho opustiť. A nemohol som opustiť ani odkaz svojho majstra.

„Naozaj by som veľmi rád šiel,“ povedal som Isaacovi, „ale Tom môže potrebovať moju pomoc. A... ja neviem. Dúfal som, že možno prídem na nejaký spôsob, ako pomôcť mestu.“

Cítil som sa trochu hlúpo, keď som to vrazil, no Isaac sa iba usmial a položil mi dľaň na plece.

„Toto isté som ponúkol v tridsiatom šiestom Benediktovi,“ povedal. „A on mi odpovedal presne to čo ty. Dobré. Teraz k praktickým veciam. Skôr ako sa uzavriem v krypte, potrebuješ odo mňa niečo?“

Zahanbil som sa. „No... keď o tom už hovoríte... napadlo mi, že ak... totiž, ak máte...“

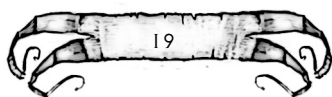
Isaac nadvihol obočie. „Rád by som sa vrátil domov, prv než sa nakazím morom, Christopher.“

„Iste, ehm... nemohol by som si... é... požičať trochu peňazí?“

„Peňazí?“

„Vrátim vám ich, sľubujem,“ dodal som rýchlo. „Ja iba, že... som tak trochu... na mizine.“

Isaac sa na mňa prísne pozrel. „Cech lekárnikov ti po Benediktovej smrti dal desať libier. Hádám si ich všetky nerozhádzal?“

„Nič som nerozhádzal,“ odvetil som. „Vôbec som ich nedostal.“

Bolo vidieť, že Isaac pochopil. „Dovoľ mi hádať,“ vzdychol. „Každý týždeň si po ne chodil. Zakaždým si našli nejakú výhovorku, prečo nie sú pripravené. A teraz, keď zúri mor, zatvorili cechovú sieň úplne a ty si ich vybrať nemôžeš.“

„Vždy sa so mnou zhovárali veľmi zdvorilo.“

„O tom nepochybujem. Z čoho si žil celý ten čas?“

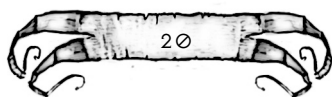
„Odpredával som niečo z lekárnických zásob ostatným lekárniam,“ povedal som. „No teraz ich už nikto nekupuje.“

„Pretože sa boja, že sú nakazené?“ spýtal sa Isaac.

Prikývol som. Cítil som sa pod psa. Smrť môjho majstra zanechala nielen veľkú dieru v mojom srdci. Nemal som ani prostriedky na živobytie. Po tej záležitosti s Archanjelovým kultom mi lekárnický cech mal určiť nového majstra, no keď sa rozšíril mor, cechová Rada zatvorila lekárnickú sieň a utiekla z mesta spolu s ostatnými boháčmi. Cech v podstate prestal fungovať a nádej na to, že dostanem nového majstra, zmizla – spolu so sľúbenými desiatimi librami.

Ako učeň som podľa zákona nemohol predávať lieky – preto som sa pokúšal vynájsť vydymovač domov. Keďže dym iba predchádzal ochoreniu a neliečil ho, nešlo vlastne o liek, takže jeho predaj by nebol protizákonný. Tá veľká čierna škvrna vedľa dvier a zuhoľnatený ježko na ulici však jasne dokazovali, že môj vynález ešte nie je pripravený na trh. A keď tých niekoľko zvyšných lekárnikov prestalo byť ochotných kupovať odo mňa zásoby, pokladnička sa napokon vyprázdnila.

„Ach, Christopher,“ vzdychol Isaac. „Nemal som ťa nechať samého.“ Vytiahol z kabátca päť strieborných šilingov a položil ich na stôl. „Dal by som ti viac, ale zvyšok úspor som minul na nákup zásob. Niečo ti poviem, nechaj si ten medový koláč. Nie,

nedohaduj sa so mnou.“ Pohladkal sa po bruchu. „Síce ho zbožňujem, ale nerobí mi dobre.“

Nebyť toho moru, tak by som ho objal. „Ďakujem, toto mi veľmi pomôže.“

„Ale nie dosť,“ zamrmlal Isaac.

Nevystačí to na celý čas epidémie, to bolo jasné, ale strieborné šilingy mi zaručia jedlo na ďalších pár týždňov. Najmä Tom sa poteší – a nielen kvôli tomu koláču. Rodinnú pekáreň zatvorili, lebo všetci stáli zákazníci utiekli z mesta, a vzhľadom na nízku cenu múky si väčšina ľudí piekla vlastný chlieb.

Jeho otec, známy lakomec, mal doma ušetrené peniaze, ktoré im istý čas vystačia, takže Tom ani jeho päť sestier nebudú hladovať. Na mňa by však jeho otec neminul ani štvrtpeucu. Dokonca zašiel tak ďaleko, že pobádal Toma, nech trávi dni u mňa, aby Tom jedol z mojich zásob, a nie z jeho. Neuvedomoval si, že Tom po celý čas potajme vynáša jedlo z domu a nosí ho ku mne. Nemohol toho však brať veľa, iba jeden bochníček alebo dva, dosť malé, aby ich ukryl pod košeľou. Isaacove peniaze mi teda skutočne veľmi pomôžu, prinajmenšom na nejaký čas.

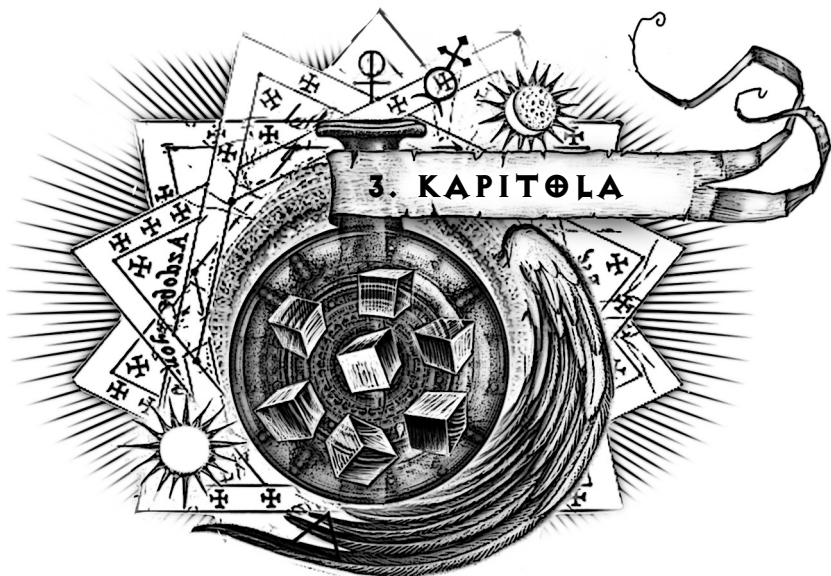
Vyskočil som zo stoličky, aby som to povedal Tomovi.

„Počkaj,“ zadržal ma Isaac.

Zastal som vo dverách. Tom vpredu vydrhol škvrtu zo steny a vracal vypchaté zvieratá späť na svoje miesta. Cez okno som videl dvojicu mužov, ktorí kráčali k môjmu obchodu.

„Dal som Benediktovi čestné slovo, že nič neprezradím,“ povedal Isaac. „No za daných okolností by mu asi neprekážalo, že sľub poruším.“

Vystrel sa. „Zrejme si ešte nenašiel poklad svojho majstra.“

Z ažmurkal som.

„Poklad?“ zopakoval som. „Aký poklad?“

Predné dvere sa otvorili a tí dvaja muži, ktorých som videl na ulici, vošli dovnútra. Isaac naklonil hlavu nabok, započúval sa a priložil si prst na pery.

Tom sa ku mne spýtavo obzrel. Kývol som mu, nech sa zatiaľ postará o návštevníkov, zatvoril som dvere do dielne a pribehol som k Isaacovi. „Poklad?“

Prikývol. „Keď Benedikt videl, že sa Archanjelov kult blíži k nemu, spísal nový testament, podľa ktorého odkázal všetko tebe. No aj tak sa obával, čo s tebou bude, keď tu nebude. Bola tu najmä jedna vec, ktorú chcel, aby si mal, no nechcel ju spomenúť. Pre prípad, že by sa testament dostal do nepovolaných rúk, chápeš?“

„Poklad?“ Zdalo sa, že som sa zmenil na papagája. „Čo to je?“

Isaac sa zamračil. „Neviem presne. Viem, že mal peniaze – veľa peňazí –, ale naznačil mi, že ti nechal niečo výnimočné. Niečo, čo

chcel dať iba tebe. Nepovedal mi, o čo ide. Chcel, aby si to našiel sám. Zároveň sa obával, že to nenájdeš, a tak u mňa pre istotu zanechal ešte jednu vec.“ Isaac ukázal na vak položený na ponku. „Vo vnútri je zväzok listov. Jeden je pre teba. Len sa pozri.“ Našiel som ich sedem, previazaných špagátikom. Prvých päť mien som nepoznal. Šieste áno: lord Richard Ashcombe.

Chvíľu som sa pri ňom zdržal, lebo ma zaujímalo, čo môže mať Isaac spoločné s kráľovým správcom. V skutočnosti som však chcel vidieť to posledné meno, zapísané úhladným rukopisom môjho majstra. Prešiel som po písmenách prstom.

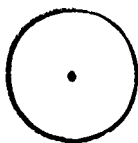
Christopher Rowe

Blackthornova lekárň, Londýn

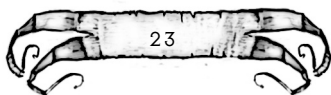
„Musel som Benediktovi sľúbiť, že ti ho nedám, kým neuplynie aspoň rok,“ pokračoval Isaac. „Naozaj chcel, aby si sám našiel to, čo ti zanechal. Lenže vzhľadom na tú chorobu...“

Obrátil som list na druhú stranu. Na pečať môj majster atramentom nakreslil jediný symbol:

Kružnicu s bodkou uprostred.

Poznal som ho. Ako tajný alchymista môj majster pátral po vesmírnych pravdách presahujúcich svet smrteľníkov. Alchymisti, s cieľom udržať svoje výskumy v tajnosti, používajú zvláštne symboly pre jednotlivé materiály, nebeské telesá, postupy a podobne. Kruh s bodkou uprostred predstavoval Slnko: svetlo, život, teplo.

Ako všetky nebeské telesá Slnko súviselo s pozemským kovom.
Mars bol železo, Merkúr ortuť. Slnko?

Slnko bolo zlato.

Spoza dvier do obchodu sa ozývali hlasy, ale nevšimal som si ich. Zlomil som pečať a prečítal si majstrov odkaz.

Christopher!

Šťastie ma zrejme opustilo, no schoval som pre teba poklad. Tu. U nás. Doma. Určite si ho zatiaľ neobjavil, ako ťa poznám. Jasné, že ho budeš chcieť získať čo najskôr. Nenájdeš ho však, dokiaľ si neuvedomíš niečo neuveriteľne dôležité.

A nezabudni: náš domov je teraz tvoj. Šikovne vyžij všetko, čo si dostal. Elán ti pomôže odhaliť, čo to je.

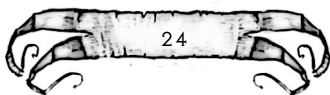
Ver mi, povedal by som ti aj viac, no nepočúval by si, takže na to budeš musieť prísť sám. Trpezlivo si prečítaj tento odkaz, aby si rozlíštil jeho význam. Á, ešte nič, nielenže nájdeš poklad, ale dozvieš sa jednu podstatnú vec. Ktorá je najdôležitejšia zo všetkých, aké by som chcel, aby si vedel.

Pálili ma oči. Srdce ma bolelo ako vtedy, keď som našiel telo svojho majstra. Jeho list ma napriek tomu prinútil usmiať sa. Pretože – ako inak – zanechal mi hádanku.

Majster mal pre hádanky slabosť, rovnako ako pre tajomstvá ukryté vo vnútri iných tajomstiev, pre šifry vo vnútri šifier. Okrem ďalších vecí mi odovzdal aj túto svoju lásku. Utrel som si oči a prebehol som list pohľadom, či si nevšimnem dáke indície.

Isaac si odkašľal. „Vidím, že už mi nebudeš venovať pozornosť.“
Zdvihol som zrak. „Prepáčte.“

Mával rukou nad mojím ospravedlnením. „Benedikt bol na vlas rovnaký.“ Vstal. „Želám si, aby som ti mohol pomôcť s tým, čo

je v tom odkaze ukryté, ale nevedel by som, kde začať. Určite však začneš hľadať. A je načase, aby som sa vrátil domov.“ Zamračil sa. „Okrem toho si myslím, že Tom možno potrebuje tvoju pomoc.“

Tak veľmi som sa sústredil na majstrov list, že som nevnímal, čo sa deje vpredu. Teraz som ich počul: zvýšené hlasy. Hádky.

Otvoril som dvere do obchodu. Tom stál pri pulte a pokúšal sa upokojiť prítomných. Rovno predou mnou stála dvojica mužov – tí, ktorých som predtým videl. Oproti Tomovi stál tretí, zhrbený muž. Musel prísť po tom, čo som zatvoril dvere na dielni.

Tento človek zjavne prežíval zlé obdobie. Šaty mal špinavé a zodraté, plné záplat cez švy. Pokožku mal rovnako špinavú ako neumyté vlasy bez parochne. Ruky mal posiate chrastami a na konci tučného nosa mu trčala obria bradavica. Najhoršie bolo, že páchol, akoby šliapol do niečoho poriadne odporného. Prví dvaja muži sa podľa všetkého ohradzovali proti jeho prítomnosti aj proti tomu, čo robil: žobral.

„Prosím, pane,“ žobronil u Toma. „Čokoľvek.“

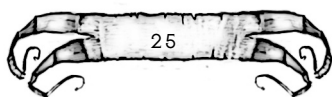
„Je mi ľúto,“ odpovedal Tom, „ale povedal som vám, že toto nie je môj obchod...“

„Boli sme tu prví,“ pošťožoval sa jeden z tých dvoch mužov.

Tomovi očividne odľahlo, keď som sa konečne objavil. Žobrák si vo dverách za mnou všimol Isaaca a vykročil rovno k nemu, krivkajúc v predklone. „Dobrý pane...“

Skôr než stihol pokračovať, Isaac kývol na mňa. Žobráka to podľa všetkého trochu prekvapilo, ale obrátil sa ku mne. „Prosím, mladý pane. Som Miles Gaspar. Bol som garbiar dole v dokoch, prv než prišla tá choroba. Teraz je garbiarená zatvorená. Už dva mesiace nemám prácu. Nemali by ste pre mňa nejaké zamestnanie? Urobím čokoľvek, čokoľvek.“

„Je mi ľúto,“ povedal som, „ale nemám...“

„Ach, prosím, pane. Nie som vyberavý. Čokoľvek, aj tie najťažšie práce. Nemôžem uživiť rodinu.“ Miles si šúchal ruky. „Máme s manželkou dve malé deti. Prišli sme o bývanie, lebo nemôžeme platiť nájomné. Dávame deťom tú trochu, ktorú dokážeme zohnať. Nejedol som tri dni. Prosím. Čokoľvek.“

Cítil som sa hrozne. Keď videl tento obchod, musel si myslieť, že sa topím v zlate. Ako som mu mal vysvetliť, že som sám práve prosil o peniaze Isaaca?

„Ja... nemám nič, čo by som si mohol dovoliť vám dať,“ odpovedal som. „Je mi to naozaj veľmi ľúto.“

Sklonil hlavu. „Rozumiem. Ospravedlňujem sa, že som vás obťažoval.“ Odvrátil sa.

Keď som pozoroval, ako kríva preč, pripomenulo mi to môj vlastný život pred pár mesiacmi. Tiež som žil na ulici. A aj s Isaacovými šilingami, ak nenájdem poklad majstra Benedikta, môžem sa tam ocitnúť znovu. A čoskoro.

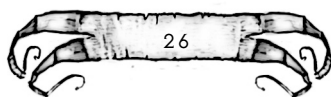
Nemohol som preňho urobiť veľa, naozaj som nemal takmer nič. No spomenul som si, že ma v júni podržal nad vodou človek, ktorý tiež nemal skoro nič – a vzdal sa kvôli tomu vysokej odmeny za moje dolapenie.

„Počkajte!“ zvolal som.

Miles sa s nádejou otočil vo dverách. Prešiel som cez dielňu do špajzy. Okrem polovice vreca s ovsom, súdka stuchnutého piva a kusu soleného syra tam nebolo nič. Zobral som syr a zabalil ho do plátna od Isaacovho medového koláča a vrátil som sa do obchodu.

Podal som mu balíček. „Pre vaše deti.“

Miles ho rozochvenými rukami prevzal a zažmurkal. V očiach mal slzy. „Boh vám žehnaj, láskavý pane. Budete mať Božie požehnanie.“

„Viac nemám,“ povedal som.

„Rozumiem, pane, naozaj. Už vás nebudem obťažovať. Boh vás ochráň!“

Boh ochráň nás všetkých, pomyslel som si, keď Miles odišiel. Tom vyzeral potešene, že som mu dokázal pomôcť. Druhí dvaja muži vyzerali potešení skôr tým, že tu ten žobrák ďalej nekazil vzduch.

„Už máte čas na platiacich zákazníkov?“ spýtal sa muž, ktorý hovoril aj predtým.

Nedostatok času nebol môj problém. „Je mi ľúto, ale ja vás nemôžem...“

„Náš majster nás poslal kúpiť váš benátsky sirup.“ To bola v poslednom čase častá požiadavka. Mnohí verili, že benátsky sirup, liek proti niektorým jedom, účinkuje aj proti moru. „Zoberieme všetok, čo máte, a k tomu všetok, ktorý dokážete vyrobiť.“

Pred dvoma mesiacmi som vyvesil do okna tabuľku: DOČASNE ZATVORENÉ – ČOSKORO OTVÁRAME! Často to nepomohlo, lebo veľa ľudí nevedelo čítať. „Je mi ľúto, pane,“ zopakoval som, „ale obchod ešte nie je otvorený. Čakám na nového majstra.“

„Bude tu dnes dopoludnia?“

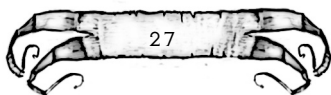
„Ehm... nie.“ Nechcel som mu povedať, že lekáreň je zatvorená na dobu neurčitú. Keby sa to roznieslo, skôr ako dostanem nového majstra, mohol by som navždy stratiť všetkých bývalých zákazníkov. „On... ešte nejaký čas tu nebude.“

Muž zdvihol otvorený mešec. „Nemáme čas čakať. Dajte nám všetko, na čo budú stačiť tieto peniaze.“

Civil som na mešec. Vo vnútri boli zlaté mince. Guiney, každá v hodnote libry a šilingu. Videl som ich najmenej osem.

Zovrelo mi hrdlo. „Ja... nemôžem vám ho predať.“

„Máte nejaký?“

Mal som ho veľa, hneď na polici za pultom. „Ja... nesmiem predávať lieky bez majstra.“ Pregelgol som. „Ďalšia lekárňa je však dole na...“

„My nechceme inú lekárňu,“ skočil mi do reči muž. „Náš majster nám prikázal, aby sme sirup kúpili tu. Blackthornov je vraj najlepší.“

Z jeho slov mi bolo čoraz horšie. Náš sirup bol skutočne najlepší. A peniaze v tom mešci by ma uživilí celé roky.

Tom vyvaloval oči na mince.

Len si ich vezmi, našepkával mi tichý hlas v hlave.

Premeral som si obidvoch mužov. Spomenuli svojho majstra, no netušil som, kto to je. Ani ich som nepoznal. Mali celkom obyčajné šaty z vlny a plátna. Tipoval by som ich na sluhov, nebyť dvoch skutočností.

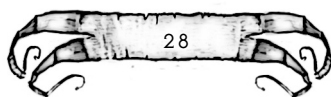
Po prvé obidvaja mali zbrane. Jeden mal cez chrbát prehodенý vojnový kyjak zakončený železným hrotom; druhý mal za opaskom krátky meč. A po druhé som na náprsenke ich kabátcov videl našitý bronzový medailónik s rovnakým znakom: kruh s trojuholníkom uprostred a v jeho vnútri čosi ako kríž. Po obvode kruhu sa vinuli nejaké písmená, ktoré som poriadne nerozoznal.

Muž potriasol mešcom smerom ku mne. Mince zacinkotali. Keby som si ich zobral, boli by sme zabezpečení, až kým sa nepreženie morová nákaza.

Lenže keby ich majster niekomu vytáral, kde zohnali ten benátsky sirup...

Cítil som na sebe Tomov pohľad, kým som sa pokúšal vymyslieť, čo poviem. No vedel som, ako musí znieť moja odpoveď. „Ja... nemôžem. Je mi ľúto.“

Muž ku mne natrčal mešec ešte sekundu a potom ho zatvoril. „Nášho majstra to nepoteší.“

Vyslovil to ako hrozbu, ale na tom nezáležalo. Keby ma niekto pristihol, že predávam lieky, prišiel by som o všetko: o obchod, budúcnosť, o všetko, čo mi majster Benedikt zanechal. To by som nikdy nedopustil. Ani za všetky zlaté guiney tohto sveta.

„Naozaj je mi to veľmi ľúto,“ zopakoval som.

Muž otvoril ústa, aby niečo odsekol, ale Isaac podišiel dopredu. „Ten chlapec sa už rozhodol.“

Muž nás chvíľu prepaľoval pohľadom, potom sa zvrtol na opätku a odišiel aj so svojím spoločníkom. Musel som sa hrozne premáhať, aby som sa za nimi nerozbehol.

Isaac mi položil dľaň na plece. „Zachoval si sa správne. Budeš sa cítiť lepšie, keď si na trhu kúpiš čerstvé jedlo. A ešte lepšie, keď najdeš Benediktov poklad.“

Skrúšene som prikývol. Tom vyzeral iba zmätene.

„Poklad?“ spýtal sa. „A *jedlo*?“

Keď Tom zbadal medový koláč, skoro sa rozplakal. Zatiaľ čo sa nappchával, ukázal som mu list od svojho majstra.

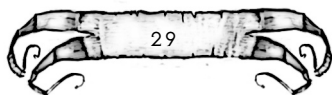
„Úžasné!“ vyhrkol, až sa okolo neho rozletela sprška omrvíniek. Rozhliadol sa po dielni, ako keby uvažoval, ktorá zo stoviek lekárnických nádob na policiach ukrýva poklad majstra Benedikta.

Podľa mňa nebol v žiadnej z nich. „Chcel, aby som ho získal vyriešením hádanky. Neukryl by ho niekam, kde by som naň mohol natrafiť náhodou.“

Tom si zobral ďalší kúsok koláča. „Prečo si majster Benedikt myslel, že si ho ešte nenašiel?“

To bola aj pre mňa tá najväčšia hádanka zo všetkých. Spomenul to v liste dva razy.

Určite si ho zatiaľ neobjavil, ako ťa poznám.

Nenájdeš ho však, dokiaľ si neuvedomíš niečo neuveriteľne dôležité... Elán ti pomôže odhaliť, čo to je.

Zjavne mu na tom veľmi záležalo. Aj mne. A nielen kvôli peniazom. ... *ale dozvieš sa aj jednu podstatnú vec, stálo v liste. Ktorá je najdôležitejšia zo všetkých, akú by som chcel, aby si vedel.*

Aj Isaac to vravel. *Benedikt naznačil, že ti nechaj niečo výnimočné. Niečo, čo chcel dať iba tebe.*

Čo mohol majster pokladať za také dôležité, ale pritom mal pocit, že si to ja sám neuvedomím? Nerozumel som, kam tým mieri. No predsa len som v jeho odkaze niečo objavil.

Aj Tom si to všimol. Ukázal na poslednú vetu. „Nemal by tam byť malý ypsilon?“

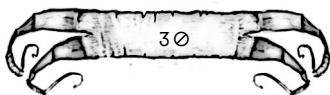
„Áno,“ potvrdil som. „Takú chybu by majster Benedikt nikdy neurobil. Musí to byť stopa.“

„K čomu?“

To som nevedel. Majster Benedikt ma za posledné tri roky naučil toľko rôznych šifier, že som si na všetky ani nemohol spomenúť. A, samozrejme, jestvovalo aj množstvo šifier, ktoré ma nenaučil: tie, ktoré mi chcel vysvetliť, ale nestihol to, alebo tie, ktoré chcel, aby som rozlúštil sám.

Napadlo mi, či by som nemal prehľadať jeho poznámky. Problém bol v tom, že majstrove poznámky boli, mierne povedané, chaotické. Obchod aj dielňu udržiaval v dokonalom poriadku, ale vrchná časť predstavuje niečo celkom iné. Väčšina miestností vrátane majstrovej spálne a chodby, ktorá k nej vedie, je taká preplnená knihami a papiermi, že by som mohol začať prevádzkovať vlastnú knižnicu. A majster si nikdy netriedil poznámky podľa nejakého systému – alebo prinajmenšom nie takého, akému by mohli porozumieť iní.

Často ma posielal hore po nejaký spis. „Prines mi *Culpeperov*

herbár,“ povedal mi napríklad. „Nachádza sa v sklade na treťom podlaží.“

V normálnom dome by „sklad“ bol spálňou. Tu boli hĺby papierov a kníh v každej izbe. Vlastne jediné miesto, kde môj majster nemal knihy, bol nízky priestor pod domom, kde sme skladovali ľad – chcel z neho urobiť poriadnu pivnicu, ale nikdy sa k tomu nedostal. A jediný dôvod, prečo v tomto priestore neboli nijaké papiere, bol ten, že majster ich nechcel vystavovať vlhku.

A tak som vždy šiel hore s vedomím, že budem bezradne stáť v miestnosti zaplnenej knihami. „Majster...?“

„Dvanásť stĺpec od severozápadného rohu, proti smeru hodinových ručičiek,“ zakričal potom na mňa.

„Štvrtá zdola. Chrbát je zo vzorovanej kože.“ A ja som sa vrátil dole s požadovanou knihou a krútil som hlavou.

Majster tu už nebol, aby mi poradil, kde mám hľadať, a tak sme s Tomom len tak sedeli, jedli medový koláč a bezvýsledne zízali na veľké Y.

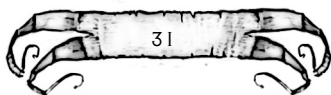
Napoludnie som na to prišiel.

Chystali sme sa, že pôjdeme minúť Isaacove peniaze na trh až po obede, pretože som chcel ešte pracovať na odkaze majstra Benedikta. Bridget nám robila spoločnosť, prechádzala sa okolo ponkov a zobala do všetkého, čo našla, kým Tom piekol chlieb. Práve vyťahoval z pece čerstvo upečené bochníčky, keď som so zvýsknutím vyskočil zo stoličky, až sa Bridget odbehla schovať. „To je ono!“ zvolal som.

„Ááá!“ zľakol sa Tom a všetky horúce bochníčky sa rozleteli do vzduchu.

„Prepáč,“ ospravedlnil som sa mu.

Bridget na mňa podráždene zamávala krídlami. Tom sa

nešťastne pozrel do kotla, v ktorom sa pomaly potápala dvojica zlatisto hnedých hrudiek. „Kvôli tebe sme prišli o chlieb.“

„Zabudni naň. Poď sa pozrieť.“ Pouhládzal som majstrov odkaz na ponku. „Poznám odpoveď. Ten ypsilon je veľké písmo preto, lebo je súčasťou skutočného odkazu.“

Nerozumiem,“ zamračil sa Tom.

„Ukryl tajnú správu do veľkých písmen.“

Zdvihol som kalamár a brkom som zakrúžkoval všetky veľké písmená v majstrovom liste.

Šťastie ma zrejme opustilo, no schoval som pre teba poklad. T U nás.
Doma. Určite si ho zatiaľ neobjavil, ako ta poznám. Jasné, že ho budeš chcieť získať čo najskôr. Nenájdeš ho však, dokiaľ si neuvedomíš niečo neuveriteľne dôležité.

A nezabudni: náš domov je teraz tvoj. Šikovne využi všetko, čo si dostal. E Ján ti pomôže odhaliť, čo to je.

Ver mi, že by som ti povedal aj viac, no nepočúval by si, takže na to budeš musieť prísť sám. T Rpezlivo si prečítaj tento odkaz, aby si rozlíštil jeho význam.

Á ešte niečo, nielenže nájdeš poklad, ale dozvieš sa jednu podstatnú vec. Ktorá je najdôležitejšia zo všetkých, aké by som chcel, aby si vedel.

Objavil sa skutočný odkaz, celkom jasný a ľahko čitateľný.

ŠTUDUJ NAŠE VTÁKY.

Tom uznanlivo kývol hlavou. „Chytré,“ usúdil. Potom si všimol zdesenie, ktoré sa mi rozlialo po tvári. „Čo sa deje?“

„Tom,“ vydýchol som. „Naše vtáky sú preč!“

bzreli sme sa na Bridget, ktorá ďalej doerala do vločiek múky, ktoré sa vysypali na pult. Všimla si, ako na ňu hľadíme, a so spýtavým hrkútaním zdvihla hlavu.

Skôr ako Archanjelov kult zavraždil môjho majstra, chovali sme v holubníku z dreva a drôtov na plochej streche domu niekoľko tuctov holubov. Potom však Kult vyraboval náš dom a väčšina vtákov odletela. Zostala len Bridget.

Majster Benedikt pre mňa napísal ten odkaz mesiace pred svojou smrťou, dávno predtým ako nám vtáky uleteli. Nemohol tušiť, že tu nebudú. „Ako mám študovať naše vtáky, keď sú preč?“

„Možno ten odkaz nečítaš správne,“ povedal Tom.

„Ako inak by som ho mohol čítať?“

„Neviem. Len nerozumiem, ako by nám vtáky mohli pomôcť nájsť poklad. Kde by mal byť, pod ich perím?“

„Možno ma k nemu mali priviesť. Sú veľmi rozumné.“ Keď som utekal pred Kultom, Bridget ma sledovala po celom meste.

„Lenže majster Benedikt píše, nech už máme najst' čokoľvek, že je to u nás doma.“

To bola pravda. Navyše, keď ešte môj majster žil, len málokedy púšťal holuby von. Nedávalo zmysel, že by ma mali niekam vodiť. Alebo áno?

Bridget sa vrátila k múke. Sledoval som ju. *Niekde u nás doma je poklad.*

Rovno vo vnútri?

„Myslíš, že sa ráta strecha?“ spýtal som sa.

Sekundu sme si vymieňali pohľady, potom som schmatol vystrašenú Bridget a vybehol som po schodoch nahor a cez poklop na strechu.

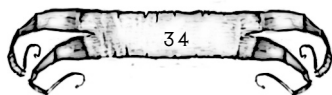
Priehradky v holubníku boli zničené pri rabovaní nášho domu. Vtedy som bol trpkó sklamaný, že sme prišli o vtáky, ale s príchodom moru som si vravel, že je to skôr dobré. Mestské nariadenia prikazovali majiteľom domov zabiť chované zvieratá, aby sa spomalilo šírenie nákazy. Aj Bridget som mal už zabiť – ako keby som o tom mohol vôbec uvažovať!

Napriek tomu – znamenalo to, že ju musím držať stále doma, aby nikto nepočul jej hrkúťanie. A práve preto som sa nikdy ne-namáhal opraviť holubník. Nechal som jednoducho jeho zvyšky otvorené pre prípad, že by prežívajúce holuby potrebovali nejaké bezpečné miesto na prenocovanie. Dnes tu bol jediný vták, drozd, ktorý hľadal potravu medzi opustenými hniezdami. Keď sme vošli dovnútra, hneď uletel.

Postavil som Bridget na zem. „Tak bež.“

„Čo to robíš?“ spýtal sa Tom.

„Študujem naše vtáky.“ Bridget ma však iba dobla do topánky. Odstrčil som ju od seba. „No tak, Bridget. Nájdi poklad majstra Benedikta.“

Tom sa na mňa pozrel, ako keby som prišiel o rozum. Bridget robila to, čo holuby robievajú. Čo znamená viac-menej nič.

Tom nespokojne prestúpil z nohy na nohu a ja som očervenel. Toto nebol jeden z mojich najlepších nápadov. „Možno by sme sa mali pozrieť sami,“ navrhol Tom.

Prehľadali sme opustený holubník od strechy po podlahu. Prehrabali sme hniezda, poodťahovali uvoľnené priečky a nazreli sme za borovicové dosky, ktoré držali celú konštrukciu pokope.

„Nič tu nie je,“ povedal som sklamane.

„Aspoň vieme, že ten poklad je vnútri v dome,“ utešoval ma Tom. „Čo keby sme zašli na trh a pokračovali v hľadaní, keď sa vrátíme? Možno ti niečo zide na um, kým budeme preč.“

Bol som presvedčený, že chce ísť iba nakúpiť jedlo, ale mal pravdu, keď tu budem len tak stáť, aj tak nič nevymyslím. Toma potešilo, že som súhlasil.

Nijako som sa však na ten výlet netešil.

Kráľovský trh pôsobil skľučujúcim dojmom.

Kedysi šlo o jedno z mojich obľúbených miest. Keď som sem chodil so svojim majstrom, s úžasom som hľadel na všetok ten vystavený tovar: dúhový hodváb z Číny, kvetinové parfumy z Arábie, sladko voňajúce pražené kávové zrná z Nového sveta. Volanie obchodníkov vychvalujúcich svoj tovar sa odrážalo ozvenou od ochodzí, zákazníci sa prechádzali pomedzi stánkami, handrkovali sa s predajcami, odpočívali nad vínom a čerstvým pečivom a klebetili s priateľmi, ktorých stretli.

To už neplatilo. Väčšina stánkov bola pozatváraná, lebo obchodníci utiekli a do mesta prestal prúdiť tovar. Aj zákazníkov bolo omnoho menej a vládla tu pochmúrna atmosféra. Nakupujúci rýchlo chodili od jedného stánku k druhému, kupovali iba to

najnutnejšie a mince rozmieňali tak, že ich hádzali do misiek s octom v nádeji, že kyselina spáli chorobu.

Prechádzali sme sa s Tomom pomedzi stánky a usilovali sa vyhýbať ostatným zákazníkom, ako najlepšie to šlo. Kúpovali sme iba to najlacnejšie jedlo a nakladali ho na káru, ktorú som zobral z dielne. Celý čas sme sa pokúšali dýchať čo najmenej – a nielen kvôli výparom šíriacim mor.

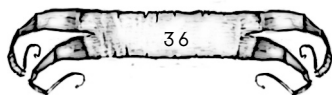
Z davu sa šírila odporný zápach – nie iba zvyčajný telesný pach, výlučky a pach hnoja, aký je v meste bežný. No keďže sa verilo, že rôzne zápachy zabraňujú šíreniu choroby, ľudia nosili, žuli alebo sa kúpali vo všetkom aromatickom, čo im prišlo pod ruku. Jeden muž bol celý potretý octom, zrejme na základe úvahy, že keď je ocot vhodný na mince, poslúži aj jemu. Iný mal okolo krku zavesený veniec zo zhnitých cibúľ. Spreádzala ho žena, ktorá si tak napchala líca cesnakom a rutou, že vyzerala ako veвериčka.

Tom si zakrýval nos rukávom. „Keby som chcel vracať, strčím hlavu do Temže. Videl si to?“ Ukázal na muža, ktorý si omotal okolo hlavy plátno a na temeno si pripevnil kovový kôš s horiacimi kúskami dreveného uhlia, ktoré ho halili do dymu. „To je jasný zákazník pre tvoj vydymovač.“ Zdržal som sa a neodsekol mu.

Pokračovali sme do menej páchnucej oblasti, kde na otvorenom trhovisku vial teplý vietor. Tam sme však zacítili niečo, čo bolo mojím spôsobom ešte omnoho bolestnejšie. Žena v mäsiarskej zástere vyvolávala zo svojho stánku: „Bravčové! Bravčové pečené, čerstvé, z vidieka!“

Tom ma chytil za lakeť a zastonal. „Mäso! Ani si nespomínam, kedy som naposledy jedol mäso.“

Žalúdok mi zamrmlal ako vyhladnutý lev. V prstoch som zvieral zvyšok Isaacových mincí. Najlepšie bude odvrátiť zrak. Nemohli sme si dovoliť míňať peniaze za prepych.

Ale tá vôňa... Tom sa zarmútene díval na mäsiarsky tovar, keď sme tlačili káru okolo stánku. „Ach... len si to predstav, Christopher. Čerstvá chrumkavá kožtička... marinované rebierka... ovar v omáčke...“

Zastavil som pri mlynárovom stánku, aby som kúpil ďalšiu múku. Tom pokračoval, kým nevyčerpal všetko, čo sa dalo povedať o prasati. Potom prešiel na iné zvieratá. „Pečené hovädzie... bažant s brusnicovou omáčkou... dusené jahňacie s tými malými mrkvičkami...“

„To stačí, Tom!“ zarazil som ho.

„Baranie klobásky... ovar v omáčke...“

„To už si hovoril.“

Tomovi sa zachvela spodná pera. „Stavím sa, že kráľ si ho dáva, kedy sa mu zachce.“

Pritisol som si prsty k spánkom. „Už to nemôžem počúvať.“

Tomove túžobné spomienky na mäso zrážali moju náladu ešte nižšie. Nakupovali sme iba základné suroviny: väčšinou múku, ktorej bolo veľa a bola lacná, nejaký ovos a zrno, tvrdý slaný syr, vajcia a maslo, nový súdok piva, blok ľadu na doplnenie našej krypty a šesť tuctov mrkvy, ktoré sa mi podarilo zohnať za jedinú pencu. Každý nákup mi pripomínal, že tieto skromné potraviny sú všetkým, čo stojí medzi mnou a hladovaním.

A zatiaľ čo som tlačil káru, začal som premýšľať, či ma niekto nesleduje.

Kútikom oka som zachytil pohyb. Tamto, za stánkom toho farmára s pšenickou. Prudko som sa obrátil.

Postava odbehla. Všimol som si zelené šaty a gaštanovohnedé kadere, no vzápätí zmizli niekde uprostred trhu.

„Videl si to?“ obrátil som sa na Toma.

„Čo?“ spýtal sa.

